

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-2425 גנץ נ' ארונוב

לפני כבוד השופטת מיה רויזמן-אלדור

התובע:

בנימין גנץ
ע"י ב"כ עו"ד ערן מרינברג

נגד

הנתבע:

גבי ארונוב
ע"י ב"כ עו"ד מרי אביב

פסק דין

רקע כללי

1. לפני תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: **חוק איסור לשון הרע** או **החוק**), לפיצוי כספי בסך 162,226 ₪ בגין פגיעה שלטענת התובע הסב לו פרסום שביצע הנתבע, לצד צו עשה להסרת הפרסום וצו עשה לפרסום הכחשה.
2. התובע, מר בנימין גנץ, הינו חבר כנסת ישראל, יו"ר מפלגת כחול לבן - חוסן לישראל. בעבר כיהן התובע כרמטכ"ל ה - 20 של צה"ל ובהמשך גם כיהן כשר הבטחון (להלן: **התובע**).
3. הנתבע, מר גבי ארונוב, הינו אדם פרטי, פעיל ברשתות החברתיות, שפרסם ביום 21.12.2024 או בסמוך לכך בעמוד הפייסבוק שלו, פרסום שכותרתו "**מזימת הבגידה הגדולה**" (להלן: **הנתבע ו- הפרסום**, בהתאמה).
4. במסגרת הפרסום ייחס הנתבע לתובע (ולשורת גורמים נוספים), קשירת קשר שנועדה לאפשר את מתקפת חמאס האכזרית שבוצעה ביום 7.10.2023, כמו גם התנהלות נוספת תוך המלחמה שנערכה בהמשך לאותה מתקפת חמאס נוראית - וזאת כדי להפיל את שלטון נתניהו ולהכריז על הקמת מדינה פלסטינית.

תמצית טענות הצדדים

טענות התובע

5. לטענת התובע, הנתבע פעיל ברשתות החברתיות, במסגרת מה שפונה על ידי התובע "מכונת רעל" המכוונת נגדו כחלק ממערכת פוליטית "משומנת היטב" הפועלת במרחבי הרשתות החברתיות (ר' ס' 2 ו-3 לכתב התביעה).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

6. לטענתו, הפרסום פלל שורת טענות דיבתיות נגד התובע, תוך העלאת "תיאוריית קונספירציה" חסרת בסיס לפיה התובע בגד במדינה, וקשר קשר עם בכירים ישראלים אחרים ועם "האמריקאים", על מנת לאפשר את קיום האירועים הקשים שאירעו בשבועה באוקטובר 2023. כל זאת - על מנת "להפיל" את ראש הממשלה בנימין נתניהו, ולהכריז על הקמת מדינת פלסטינית. מתוך הפרסום ניתן ללמוד על כוונתו של הנתבע לפגוע בו "בכל מחיר", מתוך מניעים פוליטיים זרים (ס' 9 לכתב התביעה).
7. הפרסום זכה לתפוצה רחבה מאוד ברשתות החברתיות, לרבות באמצעות ריבוי "שיתופים" על ידי מפרסמים נוספים (ס' 11 לכתב התביעה).
8. עובר להגשת התביעה הועבר לנתבע מכתב התראה שבו התבקש למחוק את הפרסום ולפרסם התנצלות אך הנתבע בחר להתעלם ממנו (ס' 10 לכתב התביעה).
9. לאור האמור, התבקש בית המשפט לפסוק לטובת התובע את הפיצוי המרבי בהתאם לסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, לרבות כפל הפיצוי בשל כוונה לפגוע, אף ללא הוכחת נזק.
10. בכתב התשובה הרחיב התובע בהבאת תימוכין לכאורה להשתתפות הנתבע במה שפונה על ידי התובע "מכונת רעל", תוך שהובהר כי אין כל קשר בין התובע לבין עמותת "עתיד כחול לבן", שאינה קשורה למפלגת התובע "כחול לבן – חוסן לישראל".

טענות הנתבע

11. הנתבע מצדו לא הכחיש את עצם ביצוע הפרסום, אך טען כי הפרסום אינו מהווה לשון הרע כי אם "דעה וביקורת לגיטימיים ומבלי שנקבעו מסמרות", על ידי אדם פרטי שאינו חלק משום ארגון או "מכונת רעל", וזאת בתגובה על התנהלותו של התובע בעניין ציבורי ובמסגרת שיח ציבורי ופוליטי סוער (ס' 4 ; 25-26 לכתב ההגנה).
12. עסקינן בתביעת השתקה (SLAPP), שמטרתה להשתיק שיח ציבורי חיוני עבור אזרחי המדינה לשם שמירה על חופש הביטוי המהווה תשתית יסוד למדינה דמוקרטית. הגשת התביעה מהווה גם שימוש לרעה בהליכי משפט.
13. הנתבע הינו אזרח פרטי אשר עושה שימוש ברשת החברתית "פייסבוק" לצורך שיח בנושאים ציבוריים ופוליטיים שונים, ואילו התובע הוא דמות פוליטית פעילה בעבר ובהווה, המשתמש בכוח ובממון לצורך ניהול הליכים משפטיים לשם השתקת השיח אודותיו (ס' 5, 9, 12, 24 לכתב ההגנה).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

14. הפרסום לא כלל טענה עובדתית קונקרטית, אלא הבעת דעה מובהקת הנסמכת על נתונים פומביים, חלקם ממקורות עיתונאיים ופרסומים גלויים וחלקם מתוך "ספקולציות ציבוריות לגיטימיות", השערות וביקורות המתייחסות להתנהלות כללית של גורמים בממשל, לרבות התובע. הפרסום כלל גם ביקורות והבעת דעה בתגובה לפרסומים מתוקשרים שונים בקשר להתנהלותו של התובע ולפועלו עוד לפני "השבת השחורה", אשר לטענת הנתבע "שיתף פעולה עם מחאות קפלן להפלת ממשלת הימין" (ס' 13-15; 30 לכתב ההגנה).
15. לחלופין, ככל שתתגלה עילת תביעה כנגד הנתבע בלשון הרע, עומדות לזכותו הגנת אמת הפרסום והגנת תום הלב לפי סעיפים 14, 15(4) ו- 15(6) לחוק איסור לשון הרע, והפרסום חוסה תחת המטריה של חופש הביטוי המוגבר הרלוונטי למתיחת ביקורת על אנשי ציבור.
16. בתוך כך הפנה הנתבע לכך שבתקופת חברותו בקבינט הבטחוני שקם לאחר אירועי 10/2023 התובע התנגד ליוזמות, להחלטות ביטחוניות ולפעולות צבאיות שונות שהועלו על ידי הממשלה ומר נתניהו העומד בראשה. עוד התייחס הנתבע לכך שבחודש 5/2024 התובע אף דרש והציב אולטימטום לגיבוש תוכנית להשגת יעדי מלחמה עד ליום 8.6.2024 באופן שלטענתו היווה יישום של בקשות ממשל ביידן האמריקאי; ואף הפנה לכך שהתובע השתתף בהפגנות נגד מה שכינה "הרפורמה המשפטית". הנתבע גם הפנה לקשר נטען בין התובע, לבין עמותת "עתיד כחול לבן", אהוד ברק, וממשל ביידן. נוכח כל אלו טען הנתבע כי יש לראות בתובע כמי שתרים באשמו לנזק שנגרם לו, ככל שנגרם (ס' 17-20 לכתב ההגנה).
17. עוד טען הנתבע, כי בשל הפגיעה בחוסנה של המדינה בעקבות "מחאת קפלן", החליט החמאס להוציא לפועל את תכניתו ותקף את מדינת ישראל ב- 7.10.2023, ועד לרגע ניהול הליך זה לא ברור כיצד נכשלו כל המערכות הביטחוניות במדינה. למרות תחקירים רבים של צה"ל, של השב"כ ושל כלל המערכות הביטחוניות איש לא יודע להניח את האצבע על מה באמת אירע וכל שנותר לאזרחים הוא לשער השערות ולהביע עמדתם ודעתם בנושא, כמו גם את ביקורתם כלפי הדרג המדיני ואנשי הציבור והפוליטיקאים על התנהלותם לפני, בזמן ואחרי "השבת השחורה" (ס' 30-35 לכתב ההגנה).
18. הנתבע אף הביע בכתב הגנתו פליאה על כך שהתובע, שהפיץ בעצמו "תיאוריית קונספירציה" בעניין מניעיו של ראש הממשלה בניהול המלחמה – תובע בגין "קונספירציות" כביכול שאזרחים מעלים נגדו, והפוסל במומו פוסל. משאין התביעה אלא כלי לניגוח פוליטי – יש לדחותה תוך חיוב בהוצאות מוגברות (ס' 38-48 לכתב ההגנה).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-2425 גנץ נ' ארנוב

19. לאחר שהוגשו תצהירי העדות הראשית מטעם הצדדים והעידו לפני התובע והעדה מטעמו גב' חן נאור קאגו עובדת מפלגת כחול לבן - חוסן לישראל מחד, לאחר שהעיד לפני גם הנתבע מאידך, ולאחר שהצדדים גם סיכמו טענותיהם בכתב - בשלה העת להכריע.

דיון והכרעה

20. על מנת להכריע בתביעה על בית המשפט לבחון תחילה את טיבו של הפרסום והאם מהווה הוא "פרסום" של "לשון הרע" נגד התובע. רק ככל שהתשובה לשאלה זו חיובית – צריך יהיה לבחון האם התקיימה בעניינו של הפרסום איזו מההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע.

21. ככל שייקבע שלא קמה אף הגנה - צריך יהיה להידרש לסוגיית גובה הפיצוי שראוי לפסוק לתובע בנסיבות, על רקע התכליות שנועד לקדם חוק איסור לשון הרע ועל יסוד שיקולי מדיניות משפטית רלוונטיים.

22. אדרש לשאלות אלו להלן, כסדרן.

הפרסום מהווה "לשון הרע"

הפרסום מושא התביעה

23. כאמור, עניינה של התביעה הוא בפרסום אחד שפרסם הנתבע ביום 21.12.2024 או בסמוך לכך בעמוד הפייסבוק שלו, פרסום שכותרתו "מזימת הבגידה הגדולה".

24. וכך לשון הפרסום כפי שפורסם על ידי הנתבע:

"מזימת הבגידה הגדולה:

האמריקאים, גנץ, היועמשיט והרצי. אלה הקושרים.

המזימה של הקושרים הייתה לאפשר אירוע חטיפה המוני כדי להפיל את

נתניהו ולהכריז על הקמת מדינה פלסטינית. נשמע הזוי? אולי, אבל זו

הייתה התכנית והיא כמעט קרתה. היינו כפסע בין זה לבין המציאות.

ולמרבה הזוועה אנחנו עדיין שם. שלא תחשבו שלא.

איך זה עבד:

הצבא הסתיר מידע מנתניהו. דוחות המודיעין התעקשו שאין שום איום או

סכנה מחמאס בחג. נתניהו יכול היה לנסוע לצפון בשקט לחופשת החג.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

הרצי דאג שהצבא יהיה רדום וששום כוח לא יוקפץ כדי לבלום את הפלישה גם כשכל הסימנים המעידים קפצו. החלק שלו היה לבלום תגובה בשטח שתגדע את הפלישה ותמנע את החטיפה. הרצי היה גם אחראי על כך שנתניהו לא יידע כלום על כל מה שקורה בדרום וימשיך לישון, כדי שלא ייתן חלילה הוראות אחרות, כמו לפתוח במלחמה.

כשהתקפה החלה, היועמשיית עשתה הכל כדי לעכב את הכרזת נתניהו הזריזה על 'מלחמה' כי ההכרזה הזו היא למעשה מה שדורך את צהל פורמלית ומאפשר לו לבצע לחימה מלאה במלוא הכוח. היא הצליחה לעצור את ההכרזה במשך 12 שעות קריטיות שבהן החטיפה ההמונית אירעה.

האמריקאים מיהרו להגיע לבור בקריה כדי להתערב בעיצוב התגובה הישראלית. תחילה עם (כך במקור – מר"א) ניסו לקבע את הנרטיב שישראל בכלל לא תגיב צבאית אלא רק תנהל משא ומתן בתיווך אמריקאי להשבת החטופים תמורת מדינה פלסטינית. כשזה לא עזר והם ראו את הזעם הציבורי בישראל הם שינו כיוון וניסו להוביל למהלך שבו צהל כן ינקום בחמאס במשך כמה ימים אבל אח"כ יעצור וישוב למשא ומתן. הם עשו זאת על ידי הניסיון להכתיב לקבינט המלחמה שמטרת המלחמה העיקרית תהיה השבת החטופים ולא מיטוט חמאס (מטרה משנית בלבד). בשלב הזה האמריקאים טענו כל הזמן שמיטוט החמאס אינה מטרה אפשרית בכלל, והם הביאו מומחים צבאיים שפמפמו את המסר הזה שוב ושוב לקבינט המלחמה ולמטכ"ל.

אגב, לאורך כל המלחמה האמריקאים ירקו דם כדי שכל המלחמה תכוון רק לדבר אחד - העסקה. הם ממש לא רצו במיטוט חמאס. להיפך. כדי להבטיח את זה הם המציאו את המושג 'סיוע הומניטרי'. הסיוע ההומניטרי היה האמצעי להבטיח שחמאס לעולם לא ייפול, כפי שאכן קרה וקורה עד היום. מה שאותם עניין זו עסקת חטופים בתמורה להכרזה על מדינה פלסטינית. כל היתר, לא הזיז להם.

גנץ ואייזנקוט היו המשת"פים של האמריקאים שנשתלו בכוונה בקבינט המלחמה והם היו אלה שהיו אמורים לספק את הסחורה לאמריקאים ולדאוג שביבי לא יסטה מעסקת החטופים (מטרה עיקרית) ולא יישאב למיטוט חמאס (מטרה משנית). זו הסיבה מדוע הצמד חמד הזה תמיד התנגד לכל מה שיקדם את המלחמה בחמאס: התנגדו לכניסה קרקעית, התנגדו לגירוש עזתים מצפון הרצועה, התנגדו לכניסה לדרום הרצועה, לרפיח, לציר הברחות. הם התנגדו גם לכניסה ללבנון. אלה הכל יוזמות פרטיות של נתניהו שעמד מול הרצי ומול האמריקאים ומול גנץ.

כתוצאה מכך, האמריקאים הורו לגנץ לפרוש במטרה להפוך את נתניהו לשברירי יותר, לקחת ממנו את לגיטימציה של "השמאל" ולהשאיר אותו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

לבד בקרב בתקווה שהוא יתקפל ויבין שאין בררה. גם זה לא עזר. להיפך, מרגע שגנץ פרש – ביבי שחרר את המעצורים והתחיל לתת בראש גם בעזה (חיסוך סינוואר) וגם בלבנון (מלחמה מלאה בלבנון כולל התקפת הביפרים וחיסוך נסראללה).....”.

(ההדגשות שלי – מר"א).

25. מאחר שהנתבע לא הכחיש כי פרסם את הפרסום, השאלה הראשונה העומדת להכרעה היא בחינת משמעות הפרסום, והאם הוא עונה על הגדרת "לשון הרע" כמובנה בחוק איסור לשון הרע.

המסגרת הנורמטיבית

26. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מוזכר כי:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול–

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;

”...

27. המבחן שאומץ בפסיקה לבחינתו של פרסום כ"לשון הרע" הוא מבחן אובייקטיבי גרידא. ביטוי ייחשב לשון הרע אם ייתפס ככזה על ידי האדם הסביר (ר' אורי שנהר **דיני לשון הרע** 228-226 (2024) (להלן: **שנהר**); ר' גם למשל ע"א 723/74 **הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ**, פ"ד לא (2) 281, פסקה 10 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) מאיר שמגר (1997)). לצורך הבחינה האמורה יש לבחון את הפרסום בכללותו, ואף אל מול נסיבות חיצוניות האופפות אותו (ר' ע"א 751/10 **פלוני נ' דיין –אורבך**, פ"ד סה (3) 369 (2012)).

28. לא יכול להיות ספק, כי פרסום המייחס לאדם בגידה בשעת מלחמה יתפרש בעיני כל קורא סביר ואף קרוב לסביר כפרסום לשון הרע על אותו אדם (השוו למשל לע"א 52910-09-12

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

הולצמן נ' שפטל (29.10.2013) (להלן: עניין הולצמן)). דברים אלו נכונים במיוחד בהתייחס לפרסום מושא דיוננו, המציג ומתאר בפירוט רב ביותר, תכנית מפורשת לאפשר אירוע חטיפה המונית בה לשיטתו מעורב גם התובע. יש לזכור גם, כי פרסום זה נעשה מעט למעלה משנה לאחר התרחשותו בפועל של אירוע חטיפה המונית שכזה, ומקום שהנתבע המפרסם לא ביסס כל קשר בין האירוע ובין התובע או שאר האנשים שנמנו יחד עמו באותו פרסום, וכל זאת בשעה שהפצע הציבורי כתוצאה מאירוע החטיפה ההמונית האמור עודנו פתוח, מדמם וכואב.

29. לאור האמור, אני קובעת כי יש בפרסום משום לשון הרע מובהקת ומוחלטת.

לא התקיימו בענייננו הגנות חוק איסור לשון הרע להן טען הנתבע

30. בכתב הגנתו טען הנתבע כי עומדות לו הגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע שעניינה אמת הפרסום, והגנות סעיפים 15(4) ו-15(6) לחוק שעניינן תום הלב.

31. אציין, כי טענות אלו לא חזרו בסיכומיו של הנתבע (אלא על דרך הפניה כללית לכתב ההגנה ולתצהירו). למרות זאת, בשים לב לטיבו הקשה והנחרץ של הפרסום, אני מוצאת לנכון לייחד לטענות אלו מספר מילים בנסיבות דנן, בפרט על רקע התפשטותה של מגמה בציבור, מכל גווני הקשת והמגזרים, להשתמש ברשתות החברתיות על מנת להפיץ תיאוריות קונספירציה כוזבות, תוך הסתתרות מאחורי המקלדות והמסכים.

32. כפי שצויין על ידי מ"מ הנשיא (כתארו אז), כב' השופט עמית, במסגרת דעת המיעוט שכתב ברע"א 1954/24 וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - אגודה שיתופית (7.1.2025) (להלן: עניין וקנין):

"עד תמול-שלשום, הבעיה של תביעות השתקה אכן עמדה במוקד תשומת הלב בתחום תביעות איסור לשון הרע. אלא שכיום, הבעיה שבמוקד תשומת הלב היא הפוכה – כיצד לתת מענה לתיאוריות קונספירציה שמופצות ברשתות החברתיות ובמדיה התקשורתית המסורתית. לעיתים, אין מדובר בשמועה שקרית בודדת בלבד, אלא בחלק ממארג רחב של קונספירציה מורכבת ומסועפת. האם על מנת להתמודד עם תופעות מעין אלה, יצלחו למלאכה כלים של חוק איסור לשון הרע? האם די בכלים אלה על מנת לתת מענה בדין ובצדק לתיאוריות קשר כוזבות, ולהושיט יד לנפגעי הפרסום? האם די בסכומים שנפסקים ברגיל על ידי בתי המשפט, כדי לבלום את התופעה?"

תיאוריות קשר נופלות למרבה הצער על קרקע דשנה בשל גורמים שונים שאיני רואה להידרש להם במקום זה. לדידי, פגיעתה של התופעה אינה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-2425 גנץ נ' ארנוב

פחותה מזו של תביעות השתקה, שמא אף חמורה יותר. תיאוריות קשר שקריות פוגעות לא רק בנפגע הישיר, קרי, במי שיוחסו לו מעשים כאלה ואחרים. המדובר בסכנה לדמוקרטיה בשל הפגיעה ביכולת של חלקים מהציבור להבחין בין אמת לשקר. כאשר חלק מהציבור מאמין בקונספירציות שקריות, אזי תמונת המציאות של הציבור אינה אותה תמונה, וחלקים בציבור אינם חיים על אותו מישור עובדתי אלא בעולם מציאות אחר. כך לא ניתן לנהל הליך דמוקרטי אמיתי ומדובר בפגיעה בליבת הדמוקרטיה. לטעמי, נכון לימים אלה, דומה כי זו הבעיה המרכזית בתחום איסור לשון הרע."

33. אחד הכלים העומדים לרשות בתי המשפט לצורך התמודדות עם תופעה שלילית שכזו ומיגורה, הוא מיצוי הדיון בתוכן של תיאוריות הקשר הכוזבות גם במקרים בהם המפרסמים עצמם זונחים טענותיהם לאמיתות הפרסום (השוו, באופן רעיוני, לדיון בדיוק העובדות בפרסום דיבתי אשר הוחלה עליו חסינות חברי כנסת, למשל בת"א 51804-02-25 **גוטליב נ' גולן** (12.8.2025), ובפסק הדין בערעור באותו עניין בע"א 46505-11-25 **גולן נ' גוטליב** (25.8.2026) (להלן: **עניין גולן**)).

34. בענייננו, בכתב ההגנה ובתצהירו הצביע הנתבע על מספר טעמים המצדיקים לדבריו את הפרסום (אשר הוא הודה בחקירתו הנגדית כי הם מבוססים על ספקולציות בלבד - ר' למשל עמ' 28, ש' 32-36 לפר' 23.4.2026).

35. בתוך כך למשל, התייחס הנתבע להתנגדויות לכאורה של התובע ליוזמות של ראש הממשלה נתניהו במהלך המלחמה, והעלאת דרישות אשר לאופן ניהולה. לטענת הנתבע, התנהלות זו תאמה את בקשות ממשל ביידן "שרצה בהפלת הממשלה", לאחר שהתובע טס לפגוש את נשיא ארה"ב ביידן (ר' ס' 18 לכתב ההגנה).

36. עוד התייחס הנתבע להשתתפותו של התובע בהפגנות נגד יוזמת חקיקה אשר כונתה "הרפורמה המשפטית", ולקשר נטען בין התובע, ובין עמותת "עתיד כחול לבן", אהוד ברק, וממשל ביידן. בתוך כך התייחס הנתבע גם לזימון לכאורה של מנכ"ל עמותת "עתיד כחול לבן" לחקירה בבית הנבחרים האמריקאי בדבר העברות כספים לצורך מחאות פוליטיות בישראל (ס' 19-20 לכתב ההגנה). בעניין זה יוזכר כבר עתה, כי התובע הבהיר שאין קשר בינו או בין מפלגתו "כחול לבן – חוסן לישראל" מחד, ובין עמותת "עתיד כחול לבן" מאידך (ס' 2 לכתב התשובה). הנתבע לא הצביע על כל קשר בין התובע ועמותת "עתיד כחול לבן" ואף לא התייחס וממילא לא סתר את טענות התובע להיעדר הקשר האמור.

37. הא, ותו לא.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

38. משכך, אף במנותק מהודאת הנתבע בעדותו כי בפרסום שביצע נשען על ספקולציות בלבד, ואף במנותק מכך שזנח כל יומרה לבסס את הדברים החמורים שייחס לתובע במסגרת הפרסום, ממילא לא היה בטיעונים שכן העלה, בנפרד או במצטבר, כדי לבסס ולו בקצת את הטענות שייחס לתובע.
39. מחלוקות בתוך הממשלה בדבר אופן ניהול מלחמה, ומחלוקות אזרחיות פוליטיות, לרבות מחאות נגד צעדים של ממשלה פלונית, הן חלק בלתי נפרד מהתנהלות משטר דמוקרטי ומהתנהלות חברה אזרחית בריאה במדינה דמוקרטית. מחלוקות בעניינים אלו אינן מעידות באופן כלשהו על שיתוף פעולה עם גורמים זרים, לא כל שכן על קשירת קשר על מנת לאפשר אירוע חטיפה המוני.
40. ברי אם כן כי הנתבע לא הוכיח את הגנת אמת הפרסום שבסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, ונראה כי אף לא התיימר לעשות כן.
41. באופן דומה, שוכנעתי כי לא עלה בידי הנתבע לבסס את הגנת תום הלב לפי ס' 15(4) ו – 15(6) לחוק איסור לשון הרע.
42. ס' 15(4) לחוק איסור לשון הרע קובע כי למפרסם שביצע פרסום בתום לב עשויה להיות הגנה אם "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".
43. ס' 15(6) לחוק איסור לשון הרע קובע כי למפרסם שביצע פרסום בתום לב עשויה להיות הגנה אם "הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה".
44. ואולם בנסיבות דין לא מצאתי לנכון לקבל את טענת הנתבע לפיה הפרסום כולל השערות, דעות וביקורת על פועלו ועל התנהלותו של התובע כדמות ציבורית ופוליטית בלבד ואינו מעלה טענות עובדתיות קונקרטיות. משכך, ממילא לא יכולות לחול בענייננו הגנות ס' 15(4) וס' 15(6) לחוק לעיל. אנמק.
45. ככלל, "עובדה" מתייחסת לנתון אובייקטיבי המתאר מציאות מסוימת שניתן להפריכה או לאששה, בעוד ש"דעה" עוברת את כור ההיתוך הסובייקטיבי של המציג אותה ומתארת את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

התרשמותו ופרשנותו למצב הדברים העובדתי, מבלי שניתן יהיה לאפיין אותה במונחים של אמת או שקר (ר' למשל ת"א 54587-08-23 **ביטון רוזן נ' הייטק למען הדמוקרטיה בע"מ** (13.11.2025)). מלאכת ההבחנה בין השתיים אינה תמיד פשוטה, ועל בית המשפט להבחין ביניהן בכל מקרה לגופו לפי האופן שבו יתפרש הביטוי בעיני הקורא או השומע הסביר.

46. לעתים, מקום שמדובר בשיח או בוויכוח פוליטי, ובמקרים בהם התובע-הנפגע הינו איש ציבור, שיקולי מדיניות משפטית עשויים להוביל אל המסקנה שביטוי המצוי בליבה של מחלוקת פוליטית מהווה הבעת דעה ולא קביעת עובדה (ר' למשל רע"א 817/23 **עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר** (30.5.2023)). הטעם לכך נעוץ בחשיבות של חופש הביטוי בשיח הפוליטי בדמוקרטיה ליברלית.

47. למרות כל זאת, ועל אף שהפרסום מושא דיוננו מתייחס לתובע שהוא איש ציבור בכיר, ועניינו מעורבותו של התובע באירועי השבעה באוקטובר והמלחמה שפרצה בסמוך לאחר מכן – סוגיה המצויה בלב השיח הפוליטי במדינה מאז ועד ימינו, אני סבורה כי הפרסום אינו יכול להיחשב בקרב הקורא הסביר כהבעת דעה גרידא, והוא חצה את קו הגבול אל עבר קביעת עובדות ואנמק.

48. ראשית, הפרסום מנוסח בלשון פסקנית והחלטית.

49. אין בידי האדם הסביר כל דרך להבין את הפרסום: "**האמריקאים, גנץ, היועמשת והרצי. אלה הקושרים. המזימה של הקושרים הייתה לאפשר אירוע חטיפה המוני כדי להפיל את נתניהו ולהכריז על הקמת מדינה פלסטינית. נשמע הזוי? אולי, אבל זו הייתה התכנית והיא כמעט קרתה. היינו כפסע בין זה לבין המציאות. ולמרבה הזוועה אנחנו עדיין שם. שלא תחשבו שלא.**" (ההדגשה שלי – מר"א) - אלא כטענה עובדתית קונקרטית.

כך אף את המילים: "**גנץ ואייזנקוט היו המשת"פים של האמריקאים שנשתלו בכוונה בקבינט המלחמה והם היו אלה שהיו אמורים לספק את הסחורה לאמריקאים ולדאוג שביבי לא יסטה מעסקת החטופים (מטרה עיקרית) ולא יישאב למיטוט חמאס (מטרה משנית).**" זו הסיבה מדוע הצמד חמד הזה תמיד התנגד לכל מה שיקדם את המלחמה בחמאס: התנגדו לכניסה קרקעית, התנגדו לגירוש עזתים מצפון הרצועה, התנגדו לכניסה לדרום הרצועה, לרפיח, לציר ההברחות. הם התנגדו גם לכניסה ללבנון. אלה הכל יוזמות פרטיות של נתניהו שעמד מול הרצי ומול האמריקאים ומול גנץ. " (ההדגשה שלי – מר"א).

בחינת האופן בו נוסחו האמירות לעיל בתוך המסגרת של הפרסום בכללותו ובנסיבותיו, מוליכה אל המסקנה שיש בפרסום ייחוס התנהלות קונקרטית מהקשות ביותר שניתן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

להעלות על הכתב למושאי אותו פרסום, המנוסחת כקביעת טענות עובדתיות קונקרטיות ולא כהבעת דעה אישית.

50. שנית, אף אם יטען הטוען כי אין מדובר בניסוח המלמד על קביעת עובדות נחרצת (וכאמור אני סבורה שבענייננו עסקינן בפרסום המנוסח כטענה עובדתית נחרצת), ברי כי הפרסום מתאר לכל הפחות חשד חמור. והלוא גם פרסום חשד באופן נחרץ מדי עלול להוות לשון הרע (השוו למשל לעניין גולן לעיל).

51. לוי רצה הנתבע, כפי שטען בהגנתו, להביע את דעתו ואת ביקורתו על התנהלותו הציבורית של התובע (בין אם מדובר בהתנהלותו כחבר ממשלה ובין אם בהתנהלותו כמשתתף בהפגנות בעקבות יוזמותיה), ולוי רצה להביע את דעתו בעניין השלכתה של אותה התנהלות על בטחון המדינה (ומובן כי זכותו המלאה לעשות כן) - היה עליו לנסח את הפרסום בהתאם, ולהבהיר כי מדובר בהבעת דעתו האישית ובהצגת ביקורתו האישית בלבד. לכל הפחות היה עליו לנסח את הדברים בלשון פחות נחרצת שיהיה ברור לכל קוראיהם כי מדובר בספקולציה משוערת של כותבם. הדברים לא נוסחו באופן שכזה בענייננו.

52. הצגתה כעובדה שלתיאורית קשר ובגידה ששמו של התובע מעורב בה, ללא כל ביסוס, אינה חלק מן השיח הציבורי הלגיטימי ויש להוקיעה מכל וכל.

53. בשולי הדברים אוסיף, כי תנאי לתחולת ההגנות הקבועות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע הוא ממילא כי הפרסום יבוצע בתום לב. בענייננו, לא שוכנעתי כי ביצוע הפרסום נעשה בתום לב, ואף התקיימו בענייננו הנסיבות המקימות את החזקה שהפרסום נעשה בחוסר תום לב. זאת, הן מן הטעם שמדובר בפרסום קיצוני בחומרתו, המנוסח בלשון כה פסקנית ונחרצת עד כי ניתן לומר עליו שחרג מן הסביר (ור' סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע); והן מן הטעם שהנתבע לא ביסס ובסופו של יום גם לא התיימר לבסס את אמיתות הפרסום או חלקו והוא אף לא הראה כי האמין באמיתותו כתיאור עובדתי, כפי שפורסם בפועל (ר' סעיף 16(ב)(1) לחוק איסור לשון הרע). הנתבע אף הודה בעדותו כי בעת שביצע את הפרסום הבין שהוא פוגע בשם של אנשים (ר' עמ' 27, ש' 21-28 לפר' 23.4.2026).

54. לאור האמור, מצאתי כי פרסום לשון הרע על ידי הנתבע אינו אמת, אינו חוסה תחת אף אחת מהגנות חוק איסור לשון הרע ביחס לפרסום שבוצע בתום לב, ואף מתקיימים לגבי תנאים שדי בהם כדי להחזיקו כפרסום שבוצע בחוסר תום לב.

55. בשולי האמור, אף לא מצאתי לנכון לקבל את טענת הנתבע כי עסקינן בתביעת השתקה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-2425 גנץ נ' ארנוב

56. **בעניין וקנין לעיל**, מנה כב' השופט (כתארו אז) סולברג רשימת סממנים שעשויים לסייע באפיון תביעה כתביעת השתקה, ובהם בין היתר: פערי כוחות בין בעלי הדין; עילת התביעה חסרת יסוד או גבולית; הפיצוי שנתבע מופרז ונטול בסיס; ברירת הנתבעים נראית בעייתית ונטולת הצדקה; התביעה נוגעת לאמירות שהושמעו במסגרת שיח בנושא שעשוי לעורר עניין ציבורי; מכלול התנהלות התובע וכיו"ב.
57. **בעניינו**, למרות פערי כוחות לכאוריים בין בעלי הדין, בהתחשב בחומרתו מרחיקת הלכת של הפרסום, החורגת באופן מובהק מכל שיח ציבורי ביקורתי לגיטימי; בהיעדר כל הגנה לפרסום; מקום שהפיצוי שנתבע מצוי בתוך התחום שייחד המחוקק לפיצוי ללא הוכחת נזק בגין פרסומים מסוג זה; ומקום שהתובע הסביר את מרכזיותו של הנתבע דווקא בביצוע הפרסום (שלאחר מכן שותף על ידי אלפים רבים אחרים, במסגרת מערכת הפצת פרסומים מעין אלו אשר כונתה על ידו "מכונת רעל" - ר' למשל ס' 4 לכתב התשובה) – לא ניתן לדעתי לראות בתביעה דגן כתביעת השתקה.
58. סיכומם של דברים עד כה הוא, אם כן, כי עלה בידי התובע להוכיח שהנתבע פרסם בעניינו פרסום לשון הרע נטול הגנות ומתוך כוונה לפגוע, וכל שנותר להכריע בו הוא גובה הפיצוי לו זכאי התובע בגין ביצוע הפרסום.

גובה הפיצוי לו זכאי התובע

59. סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע מורנו כי:

"(ב) **במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה** רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) **במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה**, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.

(ד) **לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק**, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת.

(ה) **הסכומים האמורים בסעיף זה יעודכנו ב-16 בכל חודש, בהתאם לשיעור עליית המדד החדש לעומת המדד הבסיסי;...**".

60. **בעניינו**, מצאתי כאמור כי הפרסום, על חומרתו המפליגה, אינו נהנה מהגנת תום הלב הקבועה בחוק איסור לשון הרע ואף התקיימו בו מאפיינים שיש בהם כדי להקים את חזקת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

היעדר תום הלב. משכך, ומאחר שהתביעה מלכתחילה התייחסה לפיצוי ללא הוכחת נזק, הוראות החוק מאפשרות לחייב את הנתבע בעניינו בפיצוי שלא יעלה על כפל הסכום הקבוע בחוק לעניין זה.

61. אמנם מדובר בפרסום אחד בלבד, אך הוא בוצע בחשבון הפייסבוק של הנתבע המונה 11,000 עוקבים (ס' 3 לתצהיר התובע ולתצהירה של גב' קאגו מטעמו). נוסף על כך, נראה כי הפרסום זכה ל- 3,300 שיתופים, 485 תגובות ו- 530 חיבובים (ס' 4 לתצהירו התובע). עוד נראה, כי תפוצתו של הפרסום ברשתות החברתיות הייתה רבה מאוד, וכטענתה של גב' קאגו - כ"אש בשדה קוצים" ממש. גב' קאגו צירפה לתצהירה שיתופים רבים של הפרסום שכל אחד מהם "זכה" אף הוא לטענתה למאות אם לא אלפי שיתופים תגובות וחיבובים, לרבות במסגרת קבוצות המונות אלפי ועשרות אלפי חברים, והראתה שבפועל הפרסום התפשט לעשרות אלפי אנשים אם לא יותר (ר' ס' 5 ונספחים 2-10 לתצהירה של גב' קאגו).

62. לצד זאת, ולמרות היקפו הנרחב של הפרסום כפי שהוכח, אני סבורה כי בנסיבות דגן אין מקום למצות ביחס לנתבע את תקרת כפל הפיצוי ללא הוכחת נזק שבחוק, ואנמק.

63. ביסודה של פסיקת פיצויים לנפגע מעוולת לשון הרע עומדות ככלל שלוש תכליות:

תכלית אחת תרופתית, שנועדה להשיב את המצב לקדמותו, קרי למצב ששרר טרם נפגע שמו הטוב של הנפגע. בהקשר זה יש אף הסבורים כי פסיקת הפיצויים משיבה במידת מה את זכותו של הנפגע לשם טוב, נוכח ההכרה השיפוטית בפגיעה שנגרמה לו (ר' **שנהר** לעיל, בעמ' 369).

תכלית שנייה חינוכית-הרתעתית, שמטרתה חינוך הקהל לכך ששמו הטוב של אדם אינו הפקר, בין אם הוא איש פרטי, ובין אם איש ציבור (ר' למשל ע"א 30/72 **פרידמן נ' סגל**, פ"ד כז(2) 225, 244 (1973)).

תכלית שלישית עונשית, שנועדה להתמודד עם מצבים בהם הפרסום נעשה בכוונה לפגוע (ר' למשל ע"א 6903/12 **Canwest Global Communications Corp נ' עזור** (22.7.2015)).

64. בפסיקת גובה הפיצוי, מביא בית המשפט בחשבון גם את האיזון הראוי בין חופש הביטוי לבין הזכות לשם טוב ואת ההשלכות האפשריות של גובה הפיצוי שייקבע על מידת הפגיעה בכל אחת מהזכויות (ר' למשל ע"א 552/73 **רוזנבלום נ' כץ**, פ"ד ל(1) 589 (1975)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

65. בענייננו, מנקודת מבטה של התכלית התרופתית שביסוד חוק איסור לשון הרע והשבת מצבו (או שמא שמו) של התובע לקדמותו, יש לקחת בחשבון את העובדה שהתובע עצמו טען לקיומה של "מכונת רעל" שמכוונת בין היתר נגדו, על מנת לפגוע בשמו הטוב, וזאת ללא קשר לנתבע הספציפי או לפרסום מושא הליך זה (ר' למשל ס' 2-3 לכתב התביעה; ס' 2 לכתב התשובה; ס' 6 לתצהיר התובע; וכן עמ' 7-9 לתמליל הדיון מיום 23.4.26).
66. בהקשר זה ובמאמר מוסגר יוער, כי התובע אוהז באמתחתו פסק דין בסך 250,000 ₪ (שאמנם ניתן כפסק דין בהיעדר הגנה ביום 1.12.2025), שעניינו חמישה פרסומים שונים המייחסים לתובע מעורבות בתיאום אירועי ה-7.10.23, מתוך כוונה להפיל את שלטון הימין. באותו עניין נטען עוד, כי בפרסומים הוצג התובע כ"סוכן" מטעם ממשל ביידן. נראה על פני הדברים כי הפרסומים מושא אותו פסק דין פגעו בשמו הטוב של התובע באופן קרוב עד זהה לפגיעה מושא דיונו. הבקשה לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר הגנה באותו עניין - נדחתה (ר' ת"א 39505-07-25 גנץ נ' גלמור (7.1.2026)).
67. משכך, נראה למצער על פני הדברים, כי הנתבע איננו האחראי היחיד ואולי אף לא העיקרי לנזק שנגרם לשמו הטוב של התובע כתוצאה מפרסומים מכפישים ולא אמיתיים במסגרת אותה "מכונת רעל" שלטענת התובע מופעלת נגדו. משכך, ככל שמדובר בתכלית התרופתית של פיצוי בגין פגיעה בשם הטוב, נסיבות ביצוע הפרסום בענייננו, על רקע תשתית פוגענית קודמת – מטות הכף אל עבר פסיקת פיצוי נמוך מהתקרה המותרת בחוק.
68. דברים אלו מתחדדים עוד יותר בהתחשב בכך שגם פסיקת פיצוי לתובע על ידי בית המשפט, כשלעצמה, מבטאת הכרה בפסול שבפרסום, ויש בה כדי לסייע בריפוי המוניטין הנפגע של התובע (ר' שנהר לעיל, בעמ' 700 ; 702, וההפניות שם). כך בפרט מקום שעסקין בפסק דין מנומק כבענייננו, הקובע באופן מפורש שהפרסום בענייננו של התובע היה פרסום לשון הרע שלא נהנה מאף אחת מהגנות החוק.
69. על כן, דווקא במקרים מן הסוג שלפנינו, נראה כי לא יהיה זה נכון להיצמד אך לתכלית התרופתית של חוק איסור לשון הרע בכל הנוגע לקביעת גובה הפיצוי, ונכון יהיה להביא בחשבון גם את תכליתו העונשית ואת תכליתו החינוכית-הרתעתית של החוק (ר' שנהר, בעמ' 702-710).
70. על מנת לגזור את הפיצוי הראוי לתובע בענייננו, תוך התחשבות בתכליות של ענישה, חינוך והרתעה, יש לדידי להתייחס למספר היבטים :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-2425 גנץ נ' ארנוב

ראשית, על רקע הטענה לקיומה ולהפעלתה של "מכונת רעל" כביכול, יש לטעמי מקום להתייחס לתפקידו או לתרומתו של הנתבע לאותה "מכונת רעל" נטענת וקיימת ממילא. בהקשר זה קיימת חשיבות לשאלה האם הנתבע היה היוזם המקורי של הפרסום, או שמא רק נגרר בשטף פרסומים שיזמו וביצעו אחרים. בענייננו, התובע אמנם לא ייחס את הפעלת "מכונת הרעל" נגדו לנתבע לבדו, אך כן ייחס לו תפקיד משמעותי בנוגע לייזום הפרסום מושא התביעה ולהפצתו.

כאמור, התובע טען כי פרסום הנתבע "זכה" לכ - 3,300 שיתופים (ר' נספח 1 לתצהיר התובע), ואף הפנה לכך שמפרסמים אחרים העתיקו את המלל מתוך פרסום הנתבע והפיצו את תוכן הפרסום הלאה, כאשר לפחות אחד מהם עשה זאת תוך ציון שמו של הנתבע כמקור הפרסום (ר' נספח 3 לתצהירה של גב' קאגו מטעם התובע).

התובע אמנם לא הציג הוכחות חותכות לכך שהנתבע היה הראשון שהפיץ את תוכן הפרסום מושא התביעה (ר' עמ' 18-19 לפרי' הדיון מיום 23.4.2026). מנגד, הנתבע לא טען בכתב הגנתו או בתצהירו כי הוא נשען על פרסומו של אדם אחר – אלא כאמור על ספקולציות שלו. טענה שכזו העלה הנתבע לראשונה רק במסגרת עדותו בישיבת ההוכחות (ר' עמ' 27 ש' 33-38; עמ' 28 ש' 1-6 לפרי' הדיון מיום 23.4.2026). משמדובר בנתון מרכזי להגנתו של הנתבע וזה לא הוזכר מפורשות בכתב ההגנה או בתצהיר, יש בכך כדי להפחית מהמשקל שניתן לייחס לדברים שמסר הנתבע לראשונה בהקשר זה בעדותו, וכדי לחזק את טענת התובע בעניין מרכזיותו של הנתבע בהפצת הפרסום.

בכל מקרה, יש לזכור כי עסקינן בפרסום אחד בלבד שפרסם הנתבע, למרות ה"הדהודים" להם זכה בהמשך (בהקשר זה השוו למשל לרע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (6.10.2022)).

שנית, במסגרת תכליתו ההרתעתית והעונשית של חוק איסור לשון הרע יש להביא בחשבון את העובדה שהתובע הוא איש ציבור, פוליטיקאי, שהוא ופעולותיו זוכים לעניין ציבורי רב. היותו של הנפגע איש ציבור עשויה לפעול ולהשפיע בשני כיוונים מנוגדים - לא רק לעניין האחריות, אלא גם לעניין הסעדים.

מחד, יש במעמד ציבורי, הכרוך בחשיפה ציבורית, משום גילוי נכונות משתמעת להיחשף לביקורת ציבורית, אף כאשר זו חורגת משורת הדין ומשורת האמת. ההנחה היא כי לאיש הציבור נגישות קלה יחסית לאמצעי התקשורת, שבאמצעותם הוא עשוי לעשות שימוש במעמדו כדי לנסות ולהפריך את דבר הדיבה כנגדו. מבחינת האינטרס הציבורי, פסיקת פיצויים גבוהים על פגיעה באיש ציבור עלולה להיות בעלת אפקט "מצנן", שיש בו כדי להשפיע על פרטים ועל גופי תקשורת להימנע, או לצמצם את הביקורת על אנשי ציבור - דבר העלול לפגוע בחופש הביטוי בתחום בו חשיבותו בולטת במיוחד.

מאידך, שמו הטוב והמוניטין של איש הציבור נפגעים פגיעה קשה במיוחד מפרסום משמיץ כנגדו דווקא בשל היקף העניין בפרסום. ביחס לאיש ציבור שהוא גם נבחר ציבור הפגיעה עלולה להיות חמורה עוד יותר, שכן נבחר ציבור, הפועל במערכת הפוליטית, עומד לבחירת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-2425 גנץ נ' ארנוב

הציבור על סמך המוניטין ושמו הטוב. פגיעה בשמו הטוב של נבחר ציבור עלולה להיות קטלנית להמשך תפקידו, וליכולתו לממש את שליחותו הציבורית, הבנויה על אמון הציבור. נזק כזה קשה לשקם גם כאשר תביעת לשון הרע מתקבלת, והנפגע זוכה לסעדים (ר' למשל ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (4.8.2008)).

שלישית, עוד יש להביא בחשבון בהקשרו של איש ציבור גם את הנזקים העקיפים שטומן בחובו הפרסום הדיבתי, מעבר לנזקו של התובע עצמו. בתוך כך למשל, הובעה בפסיקה הדעה לפיה "לשון הרע שקרית בנושא בעל חשיבות ציבורית פוגעת לא רק בנפגע אלא גם בציבור שקיבל מידע מטעה. בדומה לכך, פרסומים פוגעים על אנשי ציבור עשויים גם להרתיע אנשים איכותיים מלהיכנס לזירה הציבורית, ולכן פרסומים כאלו גורמים נזק עקיף לציבור, ונזק זה חורג מהנזק שנגרם לאיש הציבור בו עסק הפרסום" (ר' שנהר לעיל, בעמ' 703 וההפניות שם). על האמור יש להוסיף את הקביעות שנזכרו בעניין וקנין לעיל, בנוגע לתופעה השלילית של "תיאוריות קשר שקריות".

רביעית, במסגרת בחינת יישומה של התכלית ההרתעתית קיימת חשיבות להתנהלות הנתבע לאחר קבלת מכתב ההתראה. כפי שהובהר בישיבת ההוכחות, מכתב ההתראה "נשלח" לנתבע באמצעות "הדבקתו" במסגרת תגובה לפוסט שפרסם הנתבע בפייסבוק בלבד (ר' עמ' 14-16 לפר' הדיון מיום 23.4.2026). בכתב הגנתו של הנתבע ובתצהירו הוא כלל לא התייחס למכתב ההתראה, ואולם במסגרת עדותו טען לראשונה שלא קיבל אותו (ר' עמ' 29 ש' 9-10 לפר' הדיון מיום 23.4.2026).

בעניין זה, הכחשת קבלת מכתב ההתראה אמנם מהווה הרחבת חזית. ואולם, משעה שגב' קאגו, העדה מטעם התובע שטיפלה בנושא, ציינה מפורשות כי מכתב ההתראה נשלח אך ורק על דרך "הדבקתו" בתגובה לפוסט של הנתבע בפייסבוק, וגם בהיעדר כל התייחסות של הנתבע לקבלת המכתב או לאי קבלתו - ספק בעיניי אם ניתן לייחס לאופן המצאה שכזה משקל רב בהיעדר חזקה ראייתית לכך שהנתבע אמנם קרא אותו. לעומת זאת, לוי היה נטען ומוכח שמכתב ההתראה נשלח בדרכים המקובלות (למשל באמצעות דואר רשום) מבלי שהנתבע היה טורח להסיר הפרסום מיד לאחר מכן - נראה כי ניתן היה לייחס משמעות הרתעתית גדולה יותר לפיצוי במצב שכזה.

חמישית, במסגרת דיון ההוכחות עלה כי בעקבות הגשת התביעה הנתבע הסיר את הפרסום (ר' עמ' 29 ש' 6-13 לפר' הדיון מיום 23.4.2026). יש אם כן לקחת בחשבון את העובדה שהנתבע אינו עומד עוד על הדברים שפרסם, כנתון שצריך להילקח בחשבון (לקול'ה) בקביעת הפיצוי בגדרי השיקול החינוכי וההרתעתי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-2425 גנץ נ' ארנוב

שישית, שיקול נוסף אשר ניתן לשקול בגדרי התכלית ההרתעתית שביסוד חוק איסוק לשון הרע (ואשר לא ניתן לשקול היכן שמתמקדים בתכלית התרופתית בלבד) – הוא מצבו הכלכלי של הנתבע (ר' שנהר לעיל בעמ' 707, וההפניות שם). בענייננו, הנתבע אמנם טען כי הוא "אזרח פשוט ללא כספים" (ר' ס' 13 לסיכומיו). ואולם הוא לא תמך טענתו באף אסמכתה לצורך ביסוסה. על כן, לא מצאתי כי יש בשיקול זה כדי להשליך בענייננו לכאן או לכאן.

71. בענייננו, לאחר שקילת מכלול השיקולים הרלוונטיים לתכליותיו השונות של הפיצוי ללא הוכחת נזק בחוק איסור לשון הרע ויישומם על הנסיבות דנן, שוכנעתי כי יש לפסוק לתובע פיצוי המצוי בתחומי הפיצוי ללא הוכחת נזק בעניין פרסום שנעשה בכוונה לפגוע, אך זאת מבלי למצות את תקרת הפיצוי האמורה.

72. מעבר לכך שביחס לפרסום כלפי נבחר ציבור החשוף מטיבו לדיון ולביקורת ציבורית רבה יותר ניטה לנקוט משנה זהירות בקביעת גובה הפיצוי בגין פגיעה בשמו הטוב, דומני כי בכל מקרה נכון יהיה לשמור את מיצוי תקרת הפיצוי ללא הוכחת נזק למצבים בהם הפיצוי נועד לגלם לצד פיצוי הרתעתי או עונשי ראוי גם פיצוי תרופתי **מלא**. כך למשל במצבים בהם ייקבע שהמפרסם בעל תפקיד ראשי או מרכזי במסגרת הסחף של "מכונת הרעל" הנטענת ואינו רק אחד מני רבים במסגרת אותה מכונה, אף אם מרכזי לפרסום קונקרטי.

נוסף על כך, את הנסיבות דנן ניתן לאבחן ממקרים אחרים בהם נפסקו פיצויים גבוהים יותר. בתוך כך השוו למשל לסיטואציה בה בגין פרסום שייחס בגידה נפסק פיצוי בסך 140,000 ₪, בנסיבות בהן הנפגע איש ציבור אך לא נבחר ציבור והמפרסם נמנע מהתנצלות וממחיקת הפרסום בת"א 74615-01-25 **זיו נ' שיפוני** (3.9.2026). בסיטואציה בה בגין סדרת פרסומים שבית המשפט התייחס אליה כפרסום אחד, שעסקה בקשר של התובעים לפרשת ריגול ובטענה כי היה בפועלם כדי לפגוע בשחרור חטופים בית המשפט פסק לכל תובע פיצוי ללא הוכחת נזק בסך 100,000 ₪ עת לא דובר באנשי ציבור, הוכחה כוונה לפגוע והמפרסמת לא הסירה הפרסומים מיוזמתה בת"א 62658-11-24 **אחים ואחיות לנשק - למען הדמוקרטיה נ' לויאן** (26.4.2026) וכיו"ב.

73. על יסוד כל האמור לעיל, מצאתי לנכון לחייב את הנתבע לפצות את התובע בסך של 80,000 ₪. סכום זה משקף בנסיבות דנן רכיב מוקטן של פיצוי שנועד לשרת את תכליתו התרופתית של החוק לצד עצם מתן פסק דין מנומק המוקיע את הפרסום וקובע מפורשות כי אינו חוסה תחת אף אחת מהגנותיו של החוק.

74. סכום זה משקף לטעמי גם את תכליותיו החינוכיות, ההרתעתיות והענישתיות של חוק איסור לשון הרע, באופן שיבטא את הסלידה הקשה מן האופן בו נוסח הפרסום, כמו גם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2425-02-25 גנץ נ' ארנוב

את הסלידה מהתופעה של הפצת תיאוריות קשר שקריות הפוגעות בליבת הדמוקרטיה מחד, על רקע נסיבות בהן בעקבות הגשת התביעה הנתבע הסיר את הפרסום ולא עמד עליו עוד מאידך.

75. סכום זה גם לוקח בחשבון את היותו של התובע נבחר ציבור, ולוקח בחשבון את נושא הפרסום המצוי בלב השיח הציבורי, תוך שהוא מנסה לאזן בצורה מידתית בין הווקטורים המנוגדים שמשפיעים על פיצוי בנסיבות שכאלו כפי שפורטו לעיל. הפיצוי נועד מחד למרק את שמו של התובע ולחנך למשנה זהירות בניסוח פרסומים כעובדות מחד, אך באותה מידה נועד להמשיך ולאפשר שיח ביקורתי ופתוח במסגרת הבעת דעות ראויה בחברה דמוקרטית מאידך.

76. יידע מעתה כל אדם בישראל כי זכותו לחופש ביטוי מקודשת. לכל אדם הזכות להפעיל חשיבה ביקורתית, להחזיק בדעות עצמאיות, לבקר תפיסות עולם, דעות והתנהגויות עמן אינו מסכים בחברה האזרחית והשלטונית בה הוא חי ואף להביע עמדותיו ודיעותיו האמורות באופן פומבי. פלורליזם רעיוני ומחשבתי הוא חיוני ונחוץ לכל חברה מתוקנת, הוא מנשמת אפה של כל חברה דמוקרטית. אך לכל זאת תנאי אחד - כי ביטוי המשקף את דיעותיו ועמדותיו של כל אדם ינוסח כמשקף ומבטא את דיעותיו ועמדותיו האישיות בלבד ולא כעובדות מוגמרות.

77. מובן כי חופש הביטוי מאפשר לפרסם גם ביטוי הכולל עובדות או מוצג באופן החלטי כעובדה. ואולם יש להבין כי הצגת דברים כעובדות משפיעה באופן בלתי רצוני על התודעה. הצגת דברים כעובדה מקהה מעצם טבעה את חוש הביקורת הטבוע בכל פְּרָיָה. ככל שביטוי מנוסח כעובדה, יכולתם או נטייתם של בני האדם הנחשפים אליו להרהר אחר תוכנו ולהעבירו תחת שבט ביקורתם האישית והעצמונית - נפגמת. משכך, טרם ביצוע הפרסום על המפרסם להיות משוכנע כי ביכולתו לעמוד מאחורי אמיתותם של הדברים אותם יפרסם, שאם לא כן – עלול לשלם על כך מחיר ראוי מכיסו.

החירות לפרסם אין משמעה החירות להציג טענות נטולות כל ביסוס כעובדות, שכן השפעתה של מילה רעה עלולה לעתים להיות הרסנית וקטלנית יותר מהשפעתה של פגיעה פיסית.

לעתים שמו הטוב של אדם חשוב לו יותר מחייו.

78. על מנת שלא יימצא הנייר חסר אוסיף כי לצד הפיצוי הכספי התבקש צו עשה המורה לנתבע להסיר את כל הפרסומים המכפישים מהרשתות החברתיות. ואולם, משטען הנתבע כי הפרסום נמחק זה מכבר והדבר לא הוכחש על ידי התובע – נראה כי סעד זה התייתר. נוסף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-02-2425 גנץ נ' ארנוב

על כך, בהינתן חלוף הזמן ממועד ביצוע הפרסום והעובדה כי פסק דין זה יפורסם ויוכל לשמש את התובע להזמת הטענות נגדו, לא מצאתי להתייחס לסעד הנוסף שהתבקש בעניין פרסום הכחשה (השוו למשל לת"א 10-24-39360 פלג נ' אחרק (14.6.26)), לת"א 19085-01-20 אמסלם נ' לבנת (8.9.26) וכיו"ב).

סוף דבר

79. מכל הטעמים שפורטו לעיל, דין התביעה להתקבל בחלקה הארי.
80. על הנתבע לשלם לתובע סך של 80,000 ₪.
81. משהתקבלה התביעה בחלקה הארי, אך משלא פורטו הוצאות התובע; בשים לב לתשומות שהושקעו בניהול הליך זה שכלל ישיבת קדם משפט אחת וישיבת הוכחות נוספת; ובהתחשב בכך שניהול ההליך אף הצריך הגשת סיכומים בכתב - הנתבע יישא בהוצאות התובע ובשכ"ט בא-כוחו בסכום נוסף של 10,000 ש"ח.
82. הסכומים הכוללים ישולמו תוך 30 יום, שאם לא כן יישאו דמי פיגורים מהיום ועד התשלום המלא בפועל.
83. המזכירות מתבקשת להמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים ולסגור את התיק.

ניתנה היום, בכ"ב תשרי תשפ"ז, ב03 אוקטובר 2026, בהעדר הצדדים.

מיה רויזמן-אלדור, שופטת